

Sygn. akt I NO 99/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Dobrowolski (przewodniczący)

SSN Leszek Bosek (sprawozdawca)

SSN Tomasz Demendecki

w sprawie z odwołania A. W.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr (...)/2019 z 13 lutego 2019 w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na dziewięć stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 377, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 6 września 2019 r.,

1. uchyla zaskarżoną uchwałę w punkcie 2 co do A. W. i w tej części przekazuje sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania,

2. odrzuca odwołanie w pozostałej części.

UZASADNIENIE

Uchwałą z 13 lutego 2019 r. nr (...)/2019, Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: „Rada”), działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. z 2019 r., poz. 84), postanowiła:

1) przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie J. B., M. D., R. D., B. K., J. P., B. S., Ł. S., P. S. i M. W. do pełnienia urzędu na 9 stanowisk sędziego Sądu Okręgowego w K.;

2) odmówić przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie D. B., M. B., E. B., A. C., K. C., G. I., J. K., R. K., K. K., B. K., E. Ł., M. O., E. S., A. S., M. S., M. S., E. W., J. W., M. W., A. W. do pełnienia urzędu na 9 stanowisk sędziego Sądu Okręgowego w K.

W uzasadnieniu Rada podała, że 11 lutego 2019 r. zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa zapoznał się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami, przeanalizował je, omówił wszystkich kandydatów, odbył naradę i uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie. W wyniku głosowania zespół przyjął stanowisko o rekomendowaniu Krajowej Radzie Sądownictwa na 9 wolnych stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K.: E. B., M. D., R. D., R. K., E. Ł., J. P., A. S., M. W. i A. W. Wniosek taki, w ocenie zespołu, jest w pełni uzasadniony treścią załączonych ocen kwalifikacyjnych, informacjami dotyczącymi posiadanego przez kandydatów doświadczenia zawodowego, opiniami służbowymi oraz uzyskanym poparciem środowiska sędziowskiego. W uzasadnieniu stanowiska zespół podkreślił między innymi, że rekomendowani kandydaci posiadają wieloletnie doświadczenie zawodowe, zdobyte zarówno podczas orzekania w sądach rejonowych, jak i w ramach delegacji w Sądzie Okręgowym w K., otrzymali pozytywne opinie Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...), a także stale pogłębiają posiadaną wiedzę, uczestnicząc w zróżnicowanych formach doskonalenia zawodowego.

Opiniując kandydaturę A. W. w uzasadnieniu uchwały wskazano, że 17 listopada 1988 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w S. Od 1 lipca 1987 r. do 14 października 2016 r. pełniła funkcję Przewodniczącej Wydziału Pracy a od 15 maja 1998 r. do 14 maja 2006 r. funkcję Wiceprezesa Sądu Rejonowego w S. 15 maja 2006 r. została powołana do pełnienia funkcji Prezesa tego Sądu, którą pełniła do 14 maja 2014 r. W 2010 r. ukończyła studia podyplomowe w zakresie organizacji i zarządzania w wymiarze sprawiedliwości. Od 15 października 2014 r. jest delegowana do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w K. Orzeka w V Wydziale Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych. Aktualnie delegacja nie została zakreślona czasowo. Sędzia A. W. brała udział w szkoleniach zawodowych organizowanych m.in. przez Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury.

Ocenę kwalifikacji A. W. sporządził J. L. - sędzia Sądu Okręgowego w T., wizytator ds. prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, stwierdzając, że opiniowana posiada wszelkie kompetencje do zajmowania stanowiska sędziego sądu okręgowego, a jej przymioty osobiste dają gwarancję wykonywania płynących stąd obowiązków na bardzo wysokim poziomie. Sędzia wizytator ocenił bardzo wysoko pracę i orzecznictwo sędzi. Stwierdził, że prezentuje ona wysoki poziom wiedzy merytorycznej i jest osobą dysponującą znacznym doświadczeniem zawodowym. Zaakcentował w szczególności jej pracowitość i zaangażowanie w wypełnianie obowiązków służbowych.

Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że choć A. W. otrzymała bardzo dobre oceny swoich kwalifikacji oraz podobnie jak R. K. posiada najdłuższą spośród uczestników postępowania praktykę zawodową, nie wyróżnia się jednak na tyle bardziej zróżnicowanym doświadczeniem orzeczniczym, aby uznać, że jest lepszym kandydatem niż osoby przedstawione do powołania.

Uchwała została doręczona skarżącej za pośrednictwem systemu teleinformatycznego w 26 lutego 2019 r. Od tej uchwały A. W. w terminie wniosła odwołanie, wnosząc o uchylenie jej w całości oraz o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Radę. Podniosła zarzuty:

1) naruszenia art. 60 oraz art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez niezastosowanie przy ocenie kandydatów na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego reguł i kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach, równego traktowania przez władze publiczne oraz zasad demokratycznego państwa prawa, w wyniku czego kandydatura Skarżącej nie została przedstawiona Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej do powołania do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K.;

2) naruszenie art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa poprzez brak wszechstronnego rozważenia sprawy oraz sprzeczności w umotywowaniu zaskarżonej uchwały, a w rezultacie podjęcie tej

uchwały z całkowitym pominięciem faktu, że skarżąca nie tylko spełnia wszelkie wymogi, ale także legitymuje się najdłuższym stażem pracy i najbogatszym doświadczeniem orzecznictwem oraz uzyskała większe od większości kandydatów poparcie Zgromadzenia Sędziów Sądu Apelacyjnego, a także jednomyślne poparcie zespołu opiniującego członków Krajowej Rady Sądownictwa;

3) naruszenie art. 42 ust. 1 ustawy z 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa poprzez podjęcie uchwały bez uzasadnienia prawnego i faktycznego.

W uzasadnieniu odwołania skarżąca wyjaśniła, że wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały w całości, ale nie chce się jednak odnosić do przymiotów innych kandydatów, ponieważ spełnia wszystkie kryteria wynikające z ustawy, miała pozytywne opinie wizytatorów, legitymuje się najdłuższym stażem pracy i najbogatszym doświadczeniem orzecznictwem, uzyskała trzecią największą liczbę głosów na Zgromadzeniu Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) oraz jednomyślne poparcie zespołu KRS. Nie można jej też przekonująco stawiać zarzutu, że jej awanse nie miały charakteru poziomego, skutkującego zmianami wydziałów, lecz pionowy i wiązały się ze sprawowaniem funkcji przewodniczącej, wiceprezesa a następnie Prezesa Sądu Rejonowego i uzyskanie delegacji do orzekania w Sądzie Okręgowym w K. Podkreślił, że uzasadnienie uchwały nie ma żadnego uzasadnienia prawnego, a nawet faktycznego.

W odpowiedzi na odwołanie Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Stosownie do art. 44 ust. 3 ustawy o KRS do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, poza przepisem art. 87¹ k.p.c. ustanawiającym przymus adwokacko-radcowski w występowaniu przed tymże Sądem. Charakter odesłania do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej determinuje sposób wyznaczenia granic rozpoznania odwołania przez Sąd

Najwyższy. Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozwagę tylko nieważność postępowania. Z art. 398³ § 1 k.p.c. wynika, że odwołanie można oprzeć na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub też na podstawie naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Z art. 398³ § 3 k.p.c. wynika ponadto, że podstawą odwołania nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Reguł tych nie zmienia art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o KRS, który ogólnie stanowi, że odwołanie można wnieść z powodu sprzeczności uchwały z prawem, a zatem zarówno z prawem materialnym, jak i z przepisami postępowania (wyroki Sądu Najwyższego z: 24 lipca 2019 r., I NO 86/19; 27 marca 2019 r., I NO 59/18; 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; 8 października 2014 r., III KRS 45/14).

W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że Sąd Najwyższy powinien wykonywać jedynie formalną kontrolę przestrzegania przez KRS ustawowych kryteriów i procedur postępowania (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 20 grudnia 1993 r., III AZP 20/93, a także wyroki Sądu Najwyższego z: 24 lipca 2019 r., I NO 86/19; 27 marca 2019 r., I NO 8/19; 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; 7 marca 2017 r., III KRS 3/17; 26 stycznia 2017 r., III KRS 37/16).

Stanowisko to zostało potwierdzone w wyrokach Trybunału Konstytucyjnego z 15 grudnia 1999 r., P 6/99, z 29 listopada 2007 r., SK 43/06 oraz z 27 maja 2008 r., SK 57/06 przy czym w ostatnim Trybunał Konstytucyjny podkreślił dodatkowo, że ani szczególna konstytucyjna pozycja ustrojowa KRS, ani fakt, że w postępowaniu przed Radą nie stosuje się przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, nie odbierają postępowaniu przed Radą w sprawach indywidualnych, dotyczących powołania na stanowiska sędziowskie, charakteru postępowania, którego przedmiotem jest sprawa w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji.

Konstytucyjna procedura powołania na urząd sędziego zakłada udział dwóch podmiotów, z których pierwszy posiada bezpośrednią legitymację demokratyczną - Prezydenta RP wybieranego w powszechnych wyborach i wyłącznie

upoważnionego do powoływania sędziów, a drugi pośrednią i częściową - Krajową Radę Sądownictwa złożoną w części z sędziów, w części z przedstawicieli parlamentu, przedstawiciela Prezydenta RP oraz Ministra Sprawiedliwości, upoważnioną do rekomendowania sędziów do powołania. Mandat sędziego do sprawowania wymiaru sprawiedliwości ma tym samym swoje istotne uzasadnienie w zasadzie demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji).

W postanowieniu Naczelnego Sądu Administracyjnego z 7 grudnia 2017 r., I OSK 857/17 wyjaśniono, że powołanie sędziego przez Prezydenta RP jest aktem prawa ustrojowego polegającym na kształtowaniu składu osobowego władzy sądowniczej, regulowanym normami Konstytucji RP (NSA powołał się tu na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 5 czerwca 2012 r., K 18/09; postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 19 czerwca 2012 r., SK37/08; postanowienie NSA z 9 października 2012 r., I OSK 1874/12, I OSK 1875/12). Jest to rozstrzygnięcie dyskrecjonalne Prezydenta, mieszczące się w zakresie jego osobistej prerogatywy, w sferze jego wyłącznej gestii i odpowiedzialności (wyroki Sądu Najwyższego z: 10 czerwca 2009 r., III KRS 9/08; 24 lipca 2019 r., I NO 86/19). Między Prezydentem a osobą, co do której został przedstawiony przez KRS wniosek o powołanie sędziego nie ma stosunku administracyjnoprawnego. Stosunku administracyjnoprawnego nie ma także między Krajową Radą Sądownictwa a Prezydentem RP. Akty wydawane przez Krajową Radę Sądownictwa (w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie sędziego) oraz przez Prezydenta (postanowienie o powołaniu sędziego) są wykonaniem odmiennych kompetencji obu organów. Prezydent nie jest związany wnioskiem Krajowej Rady Sądownictwa. W zakresie, w jakim Prezydent RP działa jako głowa Państwa Polskiego, symbolizując majestat Państwa, jego suwerenność, wykracza poza sfery działalności administracyjnej (postanowienie NSA z 7 grudnia 2017 r., I OSK 857/17, a także wyroki Sądu Najwyższego z: 24 lipca 2019 r., I NO 86/19; 27 marca 2019 r., I NO 8/19).

Krajowa Rada Sądownictwa ma kompetencję do: 1) nierekomendowania żadnego z kandydatów; 2) rekomendowania kandydatów na część z wolnych stanowisk; 3) rekomendowania tylu kandydatów ile jest wolnych stanowisk; 4) rekomendowania kandydatów w liczbie przekraczającej liczbę wolnych stanowisk.

Możliwość nierekomendowania przez KRS żadnego z kandydatów albo niektórych z kandydatów znajduje potwierdzenie nie tylko w konstytucyjnej funkcji Rady, ale także w orzecznictwie Sądu Najwyższego (wyroki Sądu Najwyższego z: 27 marca 2019 r., I NO 59/18; 7 marca 2019 r., I NO 1/19; 7 marca 2019 r., I NO 2/19; 11 marca 2014 r., III KRS 3/14; 6 listopada 2013 r., III KRS 215/13; 21 lipca 2015 r., III KRS 35/15).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego potwierdzono także kompetencję Rady do wystąpienia z wnioskiem do Prezydenta RP o powołanie na urząd sędziego większej liczby kandydatów aniżeli liczba miejsc do obsadzenia. Biorąc pod uwagę charakter kompetencji Prezydenta określonej w art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji RP, Sąd Najwyższy podkreśla, że to Prezydent RP, a nie Rada, w ramach swojej prerogatywy, powołuje kandydata na urząd sędziego. Krajowa Rada Sądownictwa, oceniając kandydatów nie może z jednej strony naruszać prawa kandydatów do sądu określonego w art. 45 ust. 1 Konstytucji, z drugiej zaś wskazanej wyżej konstytucyjnej kompetencji Prezydenta. W sytuacji zatem, gdy Rada dojdzie do przekonania, iż ustawowe warunki konieczne, a zarazem wystarczające do powołania kandydata na urząd sędziego spełnia większa liczba kandydatów aniżeli liczba stanowisk do obsadzenia, powinna ich wszystkich przedstawić w rekomendacji. Względy racjonalności przemawiają za uznaniem możliwości przedstawienia przez Radę większej liczby kandydatur i pozostawienie Prezydentowi ostatecznej i suwerennej decyzji o nominacji wybranych kandydatów (wyroki Sądu Najwyższego z: 24 lipca 2019 r., I NO 86/19; 27 marca 2019 r., I NO 8/19; 10 czerwca 2009 r., III KRS 159/08).

Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela przedstawione poglądy, zwracając zwłaszcza uwagę na nierównorzędną pozycję ustrojową w postępowaniu nominacyjnym Prezydenta RP oraz Rady (wyrok Sądu Najwyższego z 24 lipca 2019 r., I NO 86/19; 27 marca 2019 r., I NO 59/18; wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 5 czerwca 2012 r., K 18/09; postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 23 czerwca 2008 r., Kpt 1/08; a także L. Garlicki, *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, t. IV, red. L. Garlicki, Warszawa 2005, komentarz do art. 179, s. 5).

Odnosząc powyższe ustalenia do zarzutów sformułowanych w niniejszej sprawie, należy stwierdzić, że zasadny okazał się zarzut odwołania dotyczący naruszenia przepisów postępowania (art. 42 ust. 1 ustawy o KRS). Zaskarżona uchwała nie zawiera dostatecznego uzasadnienia umożliwiającego stwierdzenie, czy Rada negatywnie opiniując kandydaturę odwołującej się wszechstronnie rozważyła wszystkie okoliczności sprawy, przy zastosowaniu przejrzystych, jednolitych i sprawiedliwych kryteriów. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że formalna kontrola procedury nominacyjnej przez Sąd Najwyższy obejmuje w szczególności ocenę, czy Rada w odniesieniu do wszystkich uczestników procedury nominacyjnej zastosowała przejrzyste, jednolite i sprawiedliwe kryteria selekcyjne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17). W niniejszej sprawie Sąd Najwyższy nie może jednak stwierdzić na podstawie uzasadnienia zaskarżonej uchwały, jakie okoliczności przesądziły o odrzuceniu kandydatury skarżącej. Nie wiadomo w szczególności dlaczego Rada odrzuciła jednomyślne stanowisko zespołu Rady, ani nie uwzględniła brane pod uwagę w postępowaniu takie okoliczności jak jednoznacznie pozytywna opinia wizytatora, najdłuższy staż pracy i najbogatsze doświadczenie związane choćby z wykonywaniem obowiązków przewodniczącego oraz wiceprezesa i prezesa sądu czy znaczącego poparcia kolegium sądu. Pomimo posłużenia się przez Radę ogólnym stwierdzeniem o braku wyróżniania się przez zróżnicowanym doświadczeniem orzecznictwem, KRS nie wyjaśniła w istocie, jakie kryteria wymienione w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS zdecydowały o nieprzedstawieniu wniosku o powołanie odwołującej się do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K.. Niewskazanie konkretnych kryteriów i niewyjaśnienie sposobu ich jednolitego zastosowania w stosunku do odwołującej się uniemożliwia Sądowi Najwyższemu ocenę zgodności z prawem zaskarżonej uchwały w pkt 2 co do skarżącej. Uzasadnia to jej uchylenie w tej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Radzie. Sąd Najwyższy nie może bowiem zastępować Rady w ocenie kandydatki i stosowaniu ustawowych kryteriów nominacji (analogicznie m.in. w wyrokach Sądu Najwyższego z 27 marca 2019 r., I NO 59/18 oraz 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09).

Artykuł 44 ust. 1 ustawy o KRS przyznaje legitymację każdemu uczestnikowi postępowania nominacyjnego do wniesienia odwołania do Sądu Najwyższego. Podmiotowe i przedmiotowe granice odwołania nie zostały wprost uregulowane w ustawie o KRS. Przedmiotowy i podmiotowy zakres dopuszczalności odwołania rekonstruować zatem należy z ogólnych zasad i celów postępowania cywilnego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że istnienie interesu prawnego jest przesłanką dopuszczalności środka zaskarżenia w postępowaniu cywilnym, także wtedy gdy przepisy prawa wyraźnie tego warunku nie określają. Skoro bowiem postępowanie cywilne jest działaniem celowym, warunkiem udzielenia sądowej ochrony prawnej jest istnienie obiektywnej potrzeby jej uzyskania przez podmiot dochodzący swych praw (interesu prawnego). Wszczywanie postępowań cywilnych i podejmowanie w jego ramach czynności procesowych przez strony musi być konfrontowane z tym, czy w konkretnym przypadku istnieje obiektywna potrzeba wszczęcia postępowania albo podjęcia innej czynności w toczącym się już postępowaniu. Tylko bowiem przez takie obiektywnie potrzebne działanie wykazany zostaje interes prawny w podjęciu przed sądem określonej czynności. W tym założeniu tkwi ogólna przesłanka poszukiwania ochrony prawnej przed sądem, respektowana także w judykaturze państw obcych (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 15 maja 2014 r., III CZP 88/13, zasada prawna).

Granice podmiotowe i przedmiotowe odwołania od uchwały KRS częściowo określa art. 43 ust. 2 ustawy o KRS rozstrzygający, że uchwała staje się prawomocna w części obejmującej rozstrzygnięcia o nieprzedstawieniu wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego tych uczestników postępowania, którzy nie wnieśli odwołania. Z przepisu tego nie wynika wprost, że uchwała staje się prawomocna także w części obejmującej rozstrzygnięcia o przedstawieniu wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego tych uczestników postępowania. Z samej logiczno-językowej wykładni art. 43 ust. 2 ustawy o KRS mogłoby wynikać, że uchwałę mogą zaskarżyć wszyscy uczestnicy, a więc nawet ci, którzy zostali objęci wnioskiem o powołanie. Tymczasem nie mogą oni zaskarżyć uchwały z powodu braku interesu prawnego w zaskarżeniu.

Postępowanie prowadzone przez Krajową Radę Sądownictwa jest w założeniu wielopodmiotowe. Z art. 37 ust. 1 ustawy o KRS wynika, że jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, Rada rozpatruje i ocenia wszystkie zgłoszone kandydaty łącznie. Z art. 37 ust. 1 ustawy o KRS wyraźnie jednak wynika, że Rada podejmuje uchwałę obejmującą rozstrzygnięcia w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego w stosunku do wszystkich kandydatów. Rozstrzygnięcia dotyczące poszczególnych osób są podejmowane bezwzględną większością głosów w odrębnych głosowaniach (art. 21 ust. 2 zd. 1 ustawy o KRS). Pojawia się w związku z tym pytanie, czy przedmiot postępowania przed Radą jest podzielny czy niepodzielny. Jeżeli przedmiotem postępowania są rozstrzygnięcia w przedmiocie przedstawienia wniosku Prezydentowi RP prowadzącemu postępowanie nominacyjne na ostatnim decydującym jego etapie, to przedmiot postępowania jest z natury rzeczy podzielny tak w znaczeniu formalnym, jak i materialnym. Owa podzielność ma zarówno wymiar podmiotowy - dotyczy rozstrzygnięć w przedmiocie osób przedstawionych albo nieprzedstawionych Prezydentowi RP, a także wymiar przedmiotowy - dotyczy stanowisk sędziowskich obsadzonych oraz nieobsadzonych.

Przepisy ustawy o KRS nie uzasadniają także poglądu, że postępowanie przed Sądem Najwyższym powinno prowadzić do wydania wyroku, który dotyczy może niepodzielnie wszystkich osób objętych uchwałą KRS. Nie ulega wątpliwości, że odwołanie może wnieść odrębnie każdy z uczestników postępowania nominacyjnego formułując w nim odrębne zarzuty a Sąd Najwyższy nie ma obowiązku rozpoznawania wszystkich odwołań łącznie. Nie ma podstaw do uznania jednolitości lub konieczności współuczestnictwa procesowego. Współuczestnictwo powinno wynikać z przepisu prawa lub z istoty stosunku prawnego. Żaden z powyższych warunków nie jest spełniony w postępowaniu z odwołania od krzywdzącej uczestnika postępowania uchwały KRS.

Z art. 43 ust. 1 i 2 ustawy o KRS wynika, że uchwała Rady uprawomocnia się wobec osób, które nie zostały przedstawione do powołania i nie złożyły odwołania, jak i wobec osób, które złożyły odwołania, ale odwołania nie zostały uwzględnione przez Sąd Najwyższy. Z art. 44a ustawy o KRS wynika natomiast, że Rada przedstawia Prezydentowi uchwałę z wnioskiem o powołanie oraz informacją

o osobach niepowołanych dopiero po uprawomocnieniu się uchwały także w części dotyczącej skarżącego, skoro art. 44a znajduje się w strukturze ustawy po przepisach o odwołaniu do Sądu Najwyższego. Prezydent RP podejmuje więc zawsze samodzielną i ostateczną decyzję o powołaniu sędziego spośród osób objętych zgodnym z prawem wnioskiem KRS o powołanie sędziego. Przed powołaniem sędziego Prezydent RP może zwrócić się do KRS z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy (art. 45 ust. 2 ustawy o KRS) albo samodzielnie odmówić powołania.

Odwołująca się nie posiada interesu w zaskarżeniu uchwały w części nie odnoszącej się do niej, choćby dotyczyła stanowiska sędziego, o które ona się ubiega (analogicznie m.in. w wyrokach Sądu Najwyższego z: 29 lipca 2019 r., I NO 89/19; 24 lipca 2019 r., I NO 86/19; 27 marca 2019 r., I NO 59/18; 4 grudnia 2009 r., III KRS 19/09, a także postanowienie Sądu Najwyższego z 8 września 2010 r., III SO 5/10). Żaden przepis ustawy o KRS nie przyznaje uprawnień odwołującej się do zaskarżenia uchwały w części rozstrzygającej o innej osobie bądź innych osobach, ani o miejscach nieobsadzonych. W szczególności art. 44a ustawy o KRS nie uzasadnia odmiennej wykładni, ponieważ przepis ten w żaden sposób nie rozstrzyga, czy Rada przedstawia Prezydentowi RP uchwałę zawierającą wniosek o powołanie mniejszej, równej czy większej liczby kandydatów na urząd sędziego niż objęta obwieszczeniem. Obwieszczenie inicjujące postępowanie nominacyjne ma charakter materialno-techniczny - nie jest źródłem prawa ani aktem administracyjnym, lecz źródłem wiedzy o potrzebach osobowych wymiaru sprawiedliwości. Nie wyznacza z istoty swojej („obwieszczenie”) normatywnej granicy prerogatywy Prezydenta RP do powoływania sędziów ani Rady do przedłożenia wniosku o powołanie sędziów. Nie to wynika to w szczególności z artykułu 179 Konstytucji RP, który wymaga jedynie, aby powołanie odbyło się na podstawie wniosku Krajowej Rady Sądownictwa.

Uwzględniając konstytucyjną prerogatywę Prezydenta do powołania albo niepowołania sędziego (art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji RP) oraz ustawowe i konstytucyjne kompetencje Krajowej Rady Sądownictwa do przedstawiania Prezydentowi RP innej liczby kandydatów do powołania niż liczba stanowisk objętych ogłoszeniem, Sąd Najwyższy stwierdza, że odwołująca się nie ma interesu

prawnego w żądaniu uchylenia uchwały Rady w punkcie 1 (wyrok Sądu Najwyższego z 29 lipca 2019 r., I NO 89/19). Jej interes prawny nie może zostać naruszony przedstawieniem przez Radę Prezydentowi RP wniosku obejmującego innych kandydatów. Także sama skarżąca nie zdecydowała się na krytyczną ocenę kwalifikacji innych kandydatów. Niekorzystna dla odwołującej się różnica między zgłoszonym przez nią żądaniem a treścią rozstrzygnięcia materializuje się zatem w pkt 2 uchwały w części dotyczącej skarżącej.

Na marginesie jedynie należy zauważyć, że z akt sprawy i uzasadnienia uchwały jednoznacznie wynika, że przedstawieni do powołania kandydaci spełniają ustawowe warunki powołania na stanowisko sędziego sądu okręgowego. Pojawia się jednak pytanie, czy brak interesu odwołującej się w zaskarżeniu uchwały w części dotyczącej innych osób mógłby prowadzić do powołania na urząd osoby nie spełniającej ustawowych kryteriów powołania sędziego? Ustawa o KRS ogranicza to ryzyko wyraźnie określając podstawę do ponownego rozpatrzenia sprawy z urzędu lub na wniosek uczestnika postępowania albo Prezydenta RP (art. 45 ust. 1 i 2 ustawy o KRS). Z ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że pojęcie nowej okoliczności w rozumieniu tego przepisu trzeba rozumieć szeroko. Nowe okoliczności to zarówno te, które istniały w trakcie poprzedniego rozpoznawania sprawy, lecz nie były znane Radzie ani uczestnikom postępowania, jak i zaistniałe już po zakończeniu postępowania, a dotyczące istoty sprawy i mogące mieć wpływ na sposób jej rozstrzygnięcia (wyrok Sądu Najwyższego z 7 lutego 2019 r., I NO 8/18; wyrok Sądu Najwyższego z 22 listopada 2013 r., III KRS 224/13; wyrok Sądu Najwyższego z 9 sierpnia 2012 r., III KRS 18/12). Ustawa gwarantuje więc skutecznie i kompleksowo rzetelność postępowania nominacyjnego oraz równy dostęp do służby publicznej uczestników postępowania (art. 60 Konstytucji RP).

Obowiązkiem Krajowej Rady Sądownictwa przy ponownym rozpoznaniu niniejszej sprawy jest należyte uwzględnienie obiektywnych wskaźników dorobku zawodowego oraz predyspozycji charakterologicznych opisanych w opinii sędziego wizytatora, stanowisk Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) oraz Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji (...). Kryteria te mają bowiem znaczenie normatywne i muszą być brane pod uwagę w postępowaniach nominacyjnych. Z tych samych

powodów Rada zobowiązana jest do należytego rozważenia stanowiska zespołu Krajowej Rady Sądownictwa.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, uchylił zaskarżoną uchwałę w pkt 2 w części dotyczącej A. W. i przekazał w tym zakresie sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania. W pozostałym zakresie Sąd Najwyższy odrzucił odwołanie na podstawie art. 398²¹ w zw. z art. 370 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.